

indkomstår, hvor de tilsammen ikke havde nogen indkomst. Også dette forekommer mindre rimeligt.

Det måtte endelig være en følge af den fuldstændige særbeskatning, at retshandler mellem ægtefæller skulle have de sædvanlige skattemæssige virkninger, og at gaver mellem ægtefæller skulle indkomstbeskattes hos modtageren. Sådanne virkninger ville næppe forekomme rimelige, og det ville utvivlsomt blive meget vanskeligt at føre den fornødne kontrol.

Af de grunde, der er anført foran, er man meget tilbage fra at foreslå en konsekvent særbeskatning af ægtefæller, hvorved gifte personer i enhver henseende beskattes efter de regler, der gælder for ugifte.

Det er imidlertid regeringens opfattelse, at de gældende regler, hvorefter hustruens formueindtægt og formue beskattes hos manden, ikke længere kan opretholdes. Forslaget går derfor ud på at fjerne denne forskelsbehandling af mand og hustru. Det må anses for et meget stort fremskridt, at der på denne måde opnås fuldstændig ligestilling af ægtefæller i skattemæssig henseende.

Denne ordning medfører, at hver ægtefælle skal selvangive og beskattes af sin indkomst og formue, men ved skatteberegningen skal der dog fortsat tages hensyn til den anden ægtefælles formueindkomst og formue.

Det er imidlertid tanken, at man på længere sigt skal nå frem til en konsekvent særbeskatning af ægtefæller. En sådan ordning må blandt andet afvente en afklaring af den langsigtede skattemæssige behandling af renteindtægter og renteudgifter.

3. Efter lovforslaget skal hver ægtefælle selvangive sin indkomst, hvadenten der er tale om arbejdsindkomst eller formueindkomst.

Ved opgørelsen af formueindkomsten medregnes renteindtægter og udbytteindtægter, renteudgifter, overskud eller underskud af fast ejendom samt andet formueafkast. I det omfang disse indtægter eller udgifter vedrører en erhvervsvirksomhed, anses de dog som arbejdsindkomst.

Arbejdsindkomst omfatter al anden indkomst end formueindkomst. Det drejer sig således ikke alene om rene arbejdsindtægter, men også om øvrige indtægter, såsom arbejdsløshedsunderstøttelse, sygeløn og sygedagpenge, pensionsudbetaling m.v., samt de udgifter, der knytter sig hertil.

Det afgørende for, hvem af ægtefællerne der skal selvangive en formueindtægt eller fradrage en formueudgift, vil i almindelighed være, hvem der efter ægteskabslovgivningen har rådighed over aktivet eller hæfter for forpligtelsen.

Ved afgørelsen af, hvem en fast ejendom tilhører, vil tingbogens oplysninger kunne lægges til grund, medmindre de ikke svarer til det reelle ejerforhold, hvilket antages sjældent at være tilfældet.

Hvis et formuegode tilhører den ene ægtefælle, men indgår i en erhvervsvirksomhed, der drives af den anden ægtefælle, skal denne anden ægtefælle dog beskattes af indkomsten vedrørende erhvervsvirksomheden.

I visse tilfælde er det vanskeligt for ægtefæller at afgøre, hvem af dem der ejer et formuegode. Det er derfor foreskrevet, at man i sådanne tilfælde fordeler beskatningen med halvdelen til hver.

4. Skatteberegningen foregår på følgende måde:

For den ægtefælle, der har den største arbejdsindkomst, skal skatten beregnes på sædvanlig måde af den samlede skattepligtige indkomst, dvs. af summen af denne ægtefælles arbejdsindkomst og formueindkomst.

For ægtefællen med den laveste arbejdsindkomst beregnes skatten af arbejdsindkomsten på sædvanlig måde, medens skatten af formueindkomsten beregnes efter særlige regler.

Formueindkomsten lægges til den anden ægtefælles skattepligtige indkomst, og der beregnes et skattebeløb af den således regulerede indkomst. Hvis ægtefællen har en negativ formueindkomst, fradrages underskuddet i den skattepligtige indkomst hos den anden ægtefælle, og der beregnes på tilsvarende måde et skattebeløb af den således regulerede indkomst.

Forskellen mellem skatten af den regulerede indkomst og skatten af den anden ægtefælles skattepligtige indkomst udgør skatten af formueindkomsten.

Er formueindkomsten negativ, bliver der tale om en nedsættelse af den skat, der er beregnet af arbejdsindkomsten. Skatten af arbejdsindkomsten og skatten af formueindkomsten udgør den samlede indkomstskat.

Denne beregningsmåde kan i visse tilfælde medføre, at man ved opgørelsen af den regulerede indkomst overskrider et trin på statsskatteskalaen, således at der herved bliver en forskel i beskatningen af ægtefællers formueindkomst. Forskellen vil dog i almindelighed være af beskeden størrelse.

For at forenkle skatteberegningen er det foreslået, at de anførte regler ikke skal gælde, hvis den positive eller negative formueindkomst ikke overstiger 1.000 kr.

Ligesom efter de hidtidige regler skal der ske overførsel af uudnyttet personfradrag og underskud mellem ægtefællerne.